

РЕШЕНИЕ

№ 3126

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав,** в публично заседание на 17.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8133** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 226 във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, т .1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

С Решение № 9189 от 24.07.2024 г. по адм. дело 571/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение е отменил Решение № 6826 от 09.11.2023 г. постановено по адм. дело 10357/2023 г. по описа на Административен съд – София – град и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда. Съдебното производство е образувано по жалба на А. С. С. Бабла, гражданин на И., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник – адв. В. П. против Заповед рег. № 5401ПАМ - 193 от 05.10.2023 г., издадена от началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) В., с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и Заповед № 4066з-1494 от 26.07.2023 г., издадена от директора на РДГП – Р., чуждият гражданин е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“ поради съществуващи пречки за изпълнение на Заповед рег. № 5401 ПАМ – 192 от 05.10.2023 г., с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Сочи се, че обжалваният административен акт има за цел да обезпечи изпълнението на невлязъл в сила друг индивидуален административен акт, чиято законосъобразност също е оспорена пред съд. Застъпено е

становище за липса на фактическа обоснованост на твърденията за наличие на опасност от укриване, по смисъла на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. В този аспект се сочи, че като бежанец от И., който е заявил желанието си да получи международна закрила на територията на РБългария, А. Бабла не само не се укрива, но и търси контакт с компетентните български власти. Изложени са аргументи за допуснати нарушения на изискванията на чл. 34, ал. 3 и чл. 35 от АПК, което е рефлектирало и върху липсата на мотиви относно приложението на алтернативни на задържането обезпечителни мерки. Така е обоснована тезата за нарушение на принципа за съразмерност. С позоваване на разпоредбата на чл. 20, т. 2 от Наредба № ІЗ-1201 от 01 юни 2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им, както и поради липса на основания за приложение на изключението по чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ, е мотивирано становище за неправилно приложение на закона и неизпълнение на задълженията по чл. 58, ал. 4 и ал. 6 от ЗУБ от административния орган. С тези аргументи е обосновано искането за отмяна на оспорената заповед.

Искането се поддържа и в съдебното заседание от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. В. П., който поставя акцент върху факта, че към момента на издаване на заповедта за принудително настаняване на доверителя му в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ не са били налице основания за предприемане на действия по изпълнение на наложената ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, доколкото от съда е било отменено допуснатото, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК предварително изпълнение.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Счита административния акт за законосъобразно издаден, от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, и правилно прилагане на материалния закон. В представените писмени бележки (л. 33 – л. 38) поставя акцент върху изискванията на чл. 142, ал. 2 от АПК и данните за завеждане на молбата за закрила, депозирана от жалбоподателя - на 25.10.2023 г. – 20 дни след издаване на процесната заповед, а и върху целта на постановеното принудително настаняване в СДВНЧ. С позоваване на задължителното тълкуване, дадено в т. 40 на решение на СЕС от 05.06.2014 г. по дело С – 146/14, на неоспорените релевантни обстоятелства - липса на адресна регистрация на жалбоподателя на територията на РБългария, на близки и роднини, включително и на източник на средства за издръжка или лица, които могат да му предоставят такива, а и на място за пребиваване, включително и на ограниченото действие на заповедта – до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, е обосновано становище за изпълнен фактически състав по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ и чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО. При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че се претендира в размер надвишаващ минималния по Наредбата по чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В съдебното производство не участва представител на Софийска градска прокуратура. Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят А. С. С. Бабла е гражданин на И., роден е на 11.11.1999 г. Легитимира се с издаден от държавата му по произход паспорт № А 10533191 от 01.06.2016 г. валиден до 30.05.2024 г.

На 04.10.2023 г. около 04,10 ч. е задържан от служители на ГКПП В. Д. мост заедно с Х. А. М. М., също гражданин на И., на около 300 м. преди зоната за гранични проверки в посока Румъния. Чужденците не са могли да удостоверят влизането си на територията на РБългария по законоустановения ред.

Въз основа на тези данни е изготвено предложение рег. № 5401р - 19179 от 05.10.2023 г. от началник 01 ГОДГ при ГПУ - В. до началника на ГПУ – В. (л. 16) да се наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – „Връщане до страната на произход – И.“ на двамата граждани на И., а до отпадане пречките за изпълнението ѝ и организиране извеждането им от Република Б., да бъдат настанени в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ. Предложено е да се допусне предварително изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, както и на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Въз основа на делегираните правомощия със Заповед № 4066з-1494 от 26.07.2023 г. на директора на РДГП – Р. (л. 22, адм. д. 10357/23 г. АССГ) началникът на ГПУ – В. е издал Заповед рег. № 5401 ПАМ – 192-05.10.2023 г., с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е наложил на жалбоподателя А. С. С. Бабла принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и е допуснал предварителното ѝ изпълнение, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.

В същия ден – на 05.10.2023 г. е издадена и оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 5401 ПАМ – 193, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, и мотивите в предложението рег. № 5401р-19179/05.10.2023г. на началника на 01 ГОДГ при ГПУ – В. е постановено жалбоподателят А. Бабла да бъде настанен принудително в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ – МВР. Заповедта е връчена на жалбоподателя непосредствено след издаването ѝ - на 05.10.2023 г. в 20,05 ч. в присъствието на преводач от арабски език, видно от саморъчното отразяване на тези данни под положения подпис (л. 14, адм. д. 10357/23 г. АССГ).

В изпълнение на дадените указания в отменителното решение на Върховния административен съд по адм. дело 571/2024 г. като писмени доказателства в настоящото производство са приобщени - информация от ДАБ - МС изх. № ЦУ-08-683-1 от 23.08.2024 г. (л. 14) относно производството по подадената от жалбоподателя А. Бабла молба за международна закрила и Информация рег. 540/00 – 1586 от 23.08.2024 г., предоставена от административния орган, издал оспорената заповед (л. 21 и л. 26).

Молбата за закрила е регистрирана на 25.10.2023 г. в ДАБ и в същия ден жалбоподателят е бил регистриран и в отдел „ПМЗ – В.“ РПЦ – С.. Напуснал е самоволно центъра непосредствено след регистрацията си – още на 25.10.2023 г. (Докладна записка № В – 432/27.10.2023 г.). От 25.10.2023 г. е в неизвестност. С Решение № 3588 от 27.02.2024 г. на зам. председателя на ДАБ – МС производството по подадената молба за закрила е прекратено.

В представената информация от административния орган, издал оспорената заповед, е посочено, че фактическото настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е извършено от служители на сектор „Рeadмисия“ при ГДГП – С. с Приемно-предавателен протокол рег. № 5401р-19180 от 05.10.2023 г. (л. 15, адм. д. 10357/23 г. АССГ), както и че съдът е отхвърлил искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 5401 ПАМ – 193 от 05.10.2023 г. (Определение № 9371 от 30.10.2023 г. по адм. д. 10357/2023 г. на АССГ). Отменено

от съда е допуснатото предварително изпълнение на Заповед рег. № 5401 ПАМ – 192 от 05.10.2023 г., с която е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ (Определение № 9438 от 01.11.2023 г. по адм. дело 10257/2023 г. по описа на АССГ). Към момента на изготвяне на информацията – 29.08.2024 г. решението на АССГ по адм. дело 10257/2023 г., с което е отхвърлена жалбата на А. Бабла срещу заповедта за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ не е влязло в сила (по касационна жалба подадена от чуждия гражданин е образувано адм. д. 5803/2024 г. по описа на ВАС).

Установените релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и дават основание на настоящия съдебен състав да направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Заведена е на 16.10.2023 г., в срока по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, от процесуално легитимирано лице – пълномощник на адресата на подлежащия на оспорване индивидуален административен акт, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ с делегирани правомощия със Заповедта на директора на РДГП – Р. № 4066з – 1494 от 26.07.2023 г. – началник на ГПУ - В.. Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10 на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Приложена е и Заповед рег. № 5401 ПАМ – 192 от 05.10.2023 г., с която е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на Заповедта, така и досежно приложените материално правни разпоредби, с оглед позоваването в мотивите на предложение рег. № 5401р - 19179 от 05.10.2023 г. изготвено от началник 01 ГОДГ при ГПУ – В., (л. 16 адм. д. 10357/23 г. АССГ).

Не са допуснати и нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно уведомен в присъствието на преводач от арабски език за започване на административното производство, приключило с издаването на оспорената заповед, което е обезпечило и ефективното упражняване на правото му на защита.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същия закон и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване, да обезпечат процеса по извеждане от страната с издаване на заповед за принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ докато тече процеса по организиране на връщането или експулсирането. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове за прилагане на това ограничение в съответствие с общностното право и при липса на възможност за ефективно прилагане на други по-леки принудителни мерки. Целта на ограничението предпоставя възможно най-кратки срокове на прилагането му. Разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО лимитира тази възможност с две алтернативни хипотези - последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка, по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от

ЗЧРБ, и установяване на данни, че вече не съществува разумна възможност за изпълнението на ПАМ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на така заложените стандарти, противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е предвидено действието на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е ограничен на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за прилагане на това основание, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки за прилагане на ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – обективни данни за опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ, възможност за прилагане на други ефективни по-леки мерки, които да обезпечат последващото извеждане на чуждия гражданин от страната.

Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО не намират опора в приложените доказателства към административната преписка.

От пълномощника на жалбоподателя не се оспорват фактическите обстоятелства предпоставили временното задържане на чуждия гражданин при опита да премине нелегално границата на страната с Р., както и липсата на адресна регистрация на територията на РБългария, а и на източници на доходи и средства. Незаконното влизане на територията на страната и последващия осуетен опит за незаконно преминаване на границата с Р., законосъобразно са послужили като основание на административния орган да приеме, че за времето на техническото обезпечаване на процеса по извеждане, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, е необходимо да бъде приложена именно предвидената мярка в чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ за целите на настоящото производство, е дадена в т. 4в на § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, която възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии, нормата на т. 7 на чл. 3 от Директивата. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, лицето вече се е укривало.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя А. Бабла, обуславящи наличие на опасност от укриване

- липса на адресна регистрация на територията на РБългария
- липса на данни за законно влизане на територията на РБългария, въпреки наличието на валидно издадени документи самоличност от държавата по произход,
- липса на данни за продължителността и мястото на пребиваване на територията на РБългария,
- осуетен от компетентните органи опит за незаконно преминаване на държавната граница с Румъния през ГКПП В. Д. мост.

В този аспект, в мотивите на предложението, на което се е позовал и административният орган издал оспорената заповед, е посочено, че за да се предотвратят опасностите от укриване и осуetyаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ е необходимо спрямо жалбоподателя да се приложи

обезпечителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Посочените факти лишават от доказателствена обезпеченост нормативната възможност за прилагане на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ алтернативни мерки. Макар и настъпил след издаване на оспорената заповед, фактът, че в деня на регистриране в отдел „ПМЗ – В.“ при РПЦ – С. на молбата за закрила – 25.10.2023 г. жалбоподателят е напуснал самоволно центъра и се е укрил, което е станало повод за прекратяване на производството по ЗУБ, сочи категорично намеренията на търсещия закрила да осуети изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Не са налице и твърдените в жалбата нормативни пречки за прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ към момента на издаване на оспорената заповед. Молбата за закрила, депозирана от жалбоподателя е заведена на 25.10.2023 г., а мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е приведена в изпълнение на 16.10.2023 г. Допуснатото предварително изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, ал. 1 от ЗЧРБ е отменено от съда едва на 01.11.2023 г. а към този момент, според предоставената информация от ДАБ – МС, жалбоподателят М. Бабла вече е бил в неизвестност, след като на 25.10.2023 г. е напуснал самоволно отдел „ПМЗ – В.“ при РПЦ – С..

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка, съпътстваща изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, в рамките на пропорционалното ограничаване на правата на жалбоподателя и то само за период, който е съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Липсата на адресна регистрация на територията на страната, неустановения период и място на пребиваване, както и незаконния начин на влизане са обективни факти, които е следвало и законосъобразно са преценени в контекста на усилията на компетентната администрация за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В този аспект, неоснователни са възраженията за нарушение на принципа за пропорционалност, визиран в чл. 6 от АПК, а и в разпоредбата на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата.

Спазени са и изискванията за ограничаване на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, гарантирано в чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, с оглед обезпечаване на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона. Ограничаването на правото на свобода в рамките на предвидения срок в чл. 15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО, възприет и в националното право в нормата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ обслужва определената и позволена от закона цел. Задържането е необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца за когото са установени обективни данни за опасност от укриване. Приложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е пропорционална и на конкуриращия се с правото на свободно придвижване в интерес от упражняване на ефективен контрол, с оглед установената обективно опасност за възпрепятстване процеса на извеждане, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“, видно от представената официална информация от ДАБ - МС.

По изложените съображения, съдът счете оспорената заповед за издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно - производствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора не са налице основания за определяне на възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя за участието в производството по адм. дело 10357/2023 г. по описа на АССГ и по адм. дело 571/2024 г. по описа на ВАС. Пред настоящия съдебен състав процесуалните представители на страните не са заявили претенции за присъждане на адвокатско и юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. С. Бабла, гражданин на И., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник – адв. В. П. против Заповед рег. № 5401ПАМ - 193 от 05.10.2023 г., издадена от началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) В., с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и Заповед № 4066з-1494 от 26.07.2023 г., издадена от директора на РДГП – Р., чуждият гражданин е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: